

ELSŐ FEJEZET

HÁLAADÁS UTÁNI NAPON jeges szél süvített végig Bloomingtonon; emlékeztette Katy Hartot az évszakváltásra. Nemcsak a természetben, de a személyes életében is. Amióta csak ismeri, Dayne Matthews most először nem fog hazautazni.

Mert itthon van.

Dayne vetette fel, hogy sétálják körbe a Monroe-tavat; térjenek vissza arra a helyre, ahol először összefonódott a szívük, ahol mindig rátaláltak saját világukra, akármilyen lesifotós- vagy médiacirkusz várta őket az árnyas fákkal szegélyezett ösvény túlsó végén.

Farmernadrágot és pulóvert viseltek; kézen fogva, lassú léptekkel andalogtak. Az elmúlt hét eseményei fölött érzett döbbenetük kezdett leülepedni. Dayne-t életében először várta a családja a sarkon túl. Volt már kihez mennie vasárnap az istentisztelet után, és volt kit meghívnia grillpartikra. Volt édesapja, volt egy öccse és voltak húgái, akik tárt karokkal fogadták, meghallgatták és együtt nevettek vele. Akik nem Dayne Matthews hollywoodi sztárt látták benne, hanem Dayne-t, a Baxter család hiányzó tagját.

Katy nagyot sóhajtott, és a kopár ágakon át a mélykék égre emelte tekintetét.

– Ugye, nem álmodunk?

Dayne halkán elnevette magát. Járás közben karja Katy vállát súrolta.

– Én is folyton ezt kérdezgetem magamtól. – Szorosabban fogta a kezét. – Azt hittem, ma délelőtt már gépen ülünk LA-be tartva.

Katy mosolyogva nézett rá.

– Már ki se akarom mondani!

– Tudom! – nevetett újra Dayne. – Te megmondta.

A szél végigsöpört az ösvényen. Katy közelebb húzódott vőlegényéhez. Dayne erős volt; áradt belőle a melegség; kölnijének illata égett avar szagával keveredett. Katy érzékeit megtöltötte a férfi közelsége. Még a legsötétebb napokon is, amikor úgy tűnt, hogy Dayne belehal a balesetébe, vagy maradandó sérülést szenved, mindig hitte, hogy valahogyan itt kötnek majd ki egyszer.

Amikor Dayne magához tért a kómából, amikor Isten csodatévő ereje bámulatosan nyilvánvalóvá vált Dayne felépülésében, az orvos és a gyógytornász még akkor sem hitték volna, hogy ma – egy nappal hálaadás után – Dayne elég jól lesz ahhoz, hogy körbesétálja a Monroe-tavat.

Mégis itt voltak.

Dayne elengedte Katy kezét, és átkarolta a vállát.

– El kell mennünk vásárolni.

– Hogy berendezzük a házat?

– Igen. – Dayne megállt, szembefordult vele. – Minden helyiségét. – Ujjaival végigsimította Katy nyakát kétoldalt, és beletürt a hajába. – Kiválasztod, amit csak szeretnél, aztán a többihez kérhetjük egy lakberendező segítségét. – Elmosolyodott. – Csak legyen kész az esküvőig!

Katy beleszédült. Ritkán gondolt bele ilyen szempontból, mivel jár az, hogy Dayne jegyese; mekkora váltást jelent ez az életmódjában. A garázs fölötti kis garzonjából egy dombon álló, csodaszép házba költözik a Monroe-tó partjára. Olyan bútort, ágyneműt, edényeket és szórakoztatóelektronikát választ, amelyet csak szeretne. A gondolat szédítő volt; fel sem bírta fogni. Nyilván nem fog megváltozni ettől. Egyszerű marad az ízlése, ebben biztos volt.

– Én azt se bánom, ha üres marad a ház. – Karját Dayne dereka köré fonta. – Csak te kellesz nekem!

– És te nekem! - Közelebb hajolt, Katy érezte az arcán meleg lehetét. Két keze közé fogta a lány arcát. Hangja megtelt parázsló vágygal. Lassan, az arcán nem tükröződő önfegyelemmel megcsókolta. Aztán elhúzódott annyira, hogy a szemébe nézhessen. – Na, meg egy nagy ágy, pehelyaplanokkal és szatén ágyneműhuzattal... – Ezúttal hoszszabban csókolta. – És egy tucat párnával.

– Dayne... – Katynek minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy megálljon a lábain.

– Mmm. – Dayne együtt ringott vele a fejük fölött időnként elhúzó vadliba és a körülöttük sugdosó szellő hangjára. Arcát finoman Katy arcához szoritotta. – Lehet, hogy előrébb kellene hoznunk az esküvő időpontját.

Katyt megsédítette Dayne közelsége.

– Tényleg?

– Mmm-hmm. – Ajkuk összeforrt. – Házasodjunk össze ma délután!

Katy teste válaszolt az övére, és a lány már majdnem igent mondott. De inkább megcsókolta. Lassan, hosszan, elárulva vőlegényének, hogy nem ő az egyetlen, aki várja a nászutat és minden egyes napot utána. Érezte, hogy Dayne megremeg. Milyen könnyen bajba kerülhetnének még addig! Keze feljebb csúszott a férfi derekán.

– Nagyon kell vigyáznunk!

Dayne közelebb hajolt, és megcsókolta. Amikor elhúzódott, megváltozott a lélegzése.

– Nagyon... nagyon kell vigyáznunk. – Kódös pillantása megtelt szenvedéllyel és olyan epekedéssel, amely inkább a szeretetről szólt, mint a vágyról. Amikor újra megszólalt, megint érződött az önuralom a hangjából. – És vigyázni is fogunk. – Elmosolyodott. – Gyönyörű lesz az esküvő, Katy!

Katy képtelen volt összpontosítani így, hogy ilyen közel voltak egymáshoz. Kezét a férfi vállára tette, és megpróbálta megszilárdítani elgyengült karját és lábát. Hideg szél fújt keresztül közöttük.

– Igazából nagyon tetszett a másik ötleted.

– Az anyakönyvvezető ma délután?

– Pontosan.

– Szeretlek! – nevetett Dayne. Megint megcsókolta, de ezúttal ő lépett hátra. Sokat mondó pillantást vetett rá, és hosszú sóhaj hagyta el az ajkát. – Ezt kis adagokra kell mérsékelnünk!

Katy felnevetett. Elindultak. Egy darabig némán lépdeltek. Katy úgy szerette volna megint megcsókolni Dayne-t; belefeledkezni a karjaiba, és egy órán át csak ölelni őt. De Dayne-nek igaza van. Ígéretet tettek Istennek és egymásnak, hogy várnak az esküvőig – márpedig ezt az ígéretet biztosan nehezebb betartani Dayne-nek, akit múltja megfosztott attól az ártatlanságtól, amelyet Katy még kincsként őrzött. Amikor Katy kettesben volt Istennel, megfogadta, hogy nem viszi kísértésbe Dayne-t. Ezért volt fontos, hogy a gyengéd, meghitt pillanatokot rövidere fogják.

– Szóval... – Dayne felvonta a szemöldökét. Az arc kifejezéséből látszott, hogy még mindig próbál lehiggadni. – Ami az esküvőt illeti...

Katy elmosolyodott, és a víz felé fordította az arcát.

– Az igazit?

– Azt. – Dayne átkarolta a vállát. Tökéletesen egyszerre lépkedtek.

– Tényleg úgy gondolod, hogy sikerül távol tartani a sajtót, ha a privát klubban tartjuk?

– Szeretném megpróbálni.

Katy sokat gondolkodott a logisztikai részletekről. Igazi szép, hagyományos szertartást szerettek volna, fejük felett köröző helikopterek és bokrok mögül előugró lesifotósok zűrzavara nélkül. Különösen, mivel Dayne-nek majdnem az életébe került néhányuknak a társasága.

Arról azonban fogalma sem volt, hogyan tudnák titokban tartani az esküvőt. Vőlegényére nézett.

– Azt hiszem, én csak azt látom, hogy lehetetlen.

– Megkértem valakit, hogy dolgozzon rajta – mondta Dayne mély, megnyugtató hangon. – Azt hiszem, az alapszabály az, hogy ötvenfős legyen. Ha ötven embert hívsz meg, vagy kevesebbet, a sajtó általában

nem tudja meg. Ha viszont többet... – Vállat vont. – Azt hiszem, ez hallatlan.

– Ötven? – szisszent fel Katy. – Egyedül a színjátszó körben több mint kétszer annyian vannak. – Szerette volna, ha eljönnek betegeskedő szülei Chicagóból, és Flaniganék, Baxterék, meg mindenki, aki a Keresztény Gyermekek Színjátszó Körhöz tartozott. Dayne pedig meg akart hívni néhány tucat hollywoodi barátot és üzlettársat.

– Tudom. Néhány százra kell terveznünk. – Dayne összehúzott szemmel nézte az ösvényt a lábuk előtt. – Ezért is kell beszélünk róla. – Megállt, és nagy levegőt vett. – Van egy ötletem, ami talán beválik.

Katy a szemébe nézett, és a szíve szárnyalni kezdett. Dayne nem hajlandó kompromisszumot kötni ott, ahol róla van szó.

– Mesélj!

– Jó. Szóval, úgy gondoltam...

John Baxter többnyire nem vágott bele a karácsonyi bevásárlásba a hálaadást követő napon. De Elaine vetette fel az ötletet. Most péntek reggel volt, és John arra várt, hogy Elaine érte jöjjön. Indianapolis legnagyobb bevásárlóközpontjába készültek. Elaine mondta, hogy a napjuk része rá fog menni. Kettejüknek összesen tizenöt unokájuk volt.

John a nappaliba ment, kinézett az utcai ablakon. Bármelyik percben itt lehet az asszony. Elaine Denning sosem késett. John nekidőlt az ablakpárkánynak, és visszagondolt a tegnapi estére.

Elaine most először volt a társaságukban, amikor áthívták sütőtök-pitére. Az eredmény nagyságrendekkel jobb volt, mint amit remélni mert. Egész családja meleg szeretettel, kedvesen fogadta Elaine-t, beszélgettek vele, és segítettek elsimítani a kínos pillanatokat – mint amikor Maddie odalépett az asszonyhoz, megfogta a kezét, és megkérdezte:

– Te Papa barátnője vagy?

Döbönt vagy rosszalló pillantások helyett mindenki nevetett, Ashley pedig odament az unokahúgához.

– Igen, Maddie. – Rámosolygott Elaine-re. – Elaine és Papa barátok, és Elaine nő. Úgyhogy hívhatjuk barátnőnek. – Felhőtlen mosolyt küldött apja és Elaine felé.

– Látod? – nézett Maddie Cole-ra elégedetten. – Mindjárt gondoltam!

Amikor unokája arrébb ment, John ámulattal nézett Ashley-re. Lánya addig mindig ellenségesen viszonyult Elaine-hez, most viszont csupa melegség és elfogadás volt. Az ő Elaine iránti vendégszeretete volt az egyik jele annak, hogy Isten jelen volt Baxterék hálaadásnapj ünnepén.

Maddie ártatlan megjegyzésétől eltekintve nem jött elő újra kettőjük témája. Mindenki Dayne és Katy körül sündörgött, meg Flaniganék körül, akik szintén eljöttek a desszert idejére. Elaine jelenléte természetesnek tűnt, és John úgy vélte, ez segített kettejüknek a barátság új szintjére rálelni.

Tegnap késő este, amikor Elaine indulni készült, John kikísérte a kocsijához. Most újra feljött benne a párbeszédük.

– Úgy éreztem, mindenki szeretettel fogadott ma este, John. – Elaine vigyázott, hogy bőséges távolság maradjon köztük.

John összehúzta a zakóját, felnézett a Baxter ház fölött kikandikáló félholdra.

– Azt hiszem, most már készen állnak arra, hogy barátaim legyenek.

Elaine arckifejezése megváltozott, de csak egy kissé. Elmosolyodott.

– Én is készen állok rá.

– Akkor jó. – John kinyújtotta a kezét, és megszorította az asszony kezét. Két hónapig kerülték egymást, mert John eltökélte, hogy megadja Elaine-nek a teret, amire, úgy tűnt, vágyik. Ha Elaine többet szeretne barátságnál, akkor arra nem ő a megfelelő férfi. Ő még nem kész arra, hogy újra szeressen, és volt egy olyan érzése, hogy talán soha nem is lesz.

Az emlék szertefoszlott; egy autó kanyarodott a ház elé. Izgatott öröm futott át rajta. Jobban várta ezt a napot, mint gondolta. Elaine fi-

nom humorával gyakran megnevettette. Ha egy egész napot vele tölthet, akkor távol lesz a háztól; távol egy egész élet hálaadásainak emlékeitől.

Még egyszer utoljára szétnézett, mielőtt kilépett az ajtón. Elizabeth minden évben ezen a napon szedte elő a karácsonyi díszeket, és a Baxter házat piros-zöld csodavilággá varázsolta.

Az ő halála óta egyszer sem díszítette a lépcsőkorlátot girland, a kandallópárkányt fenyőágak és égők; a három évtizeden át összegyűjtött díszek évről-évre a dobozban maradtak. És minden évben ez a nap volt a legnehezebb a számára. Tavaly szinte az egészet a karosszékében üldögélve töltötte, Elizabeth hintaszéke mellett; nézegette a fotóalbumokat, amelyek megőrkítették a tegnapi által elrabolt mosolyokat, nevetést és szeretetteljes pillanatokat.

Ma azonban nem így lesz. Sarkon fordult, és bezárta az ajtót maga mögött. Közben megcsapta az orrát a kölni illata, amit évek óta nem viselt. Ma másfajta mosolyokat és nevetést fog találni; vásárolgat, tré-fálkozik és élvezi az időt, amit eltölthet azzal az asszonnyal, akit alig várt.

A barátjával, Elaine Denninggel.

Valaki kopogott, de Bailey Flanigan alig bírta kinyitni a szemét.

– Bailey... kelj már fel! Igyekezz! – hallotta Connor hangját.

– Ne már! – nyögött fel, és átfordult a másik oldalára. – Hadd aludjak még!

Hálaadás estéjén későig fennmaradt, a meghallgatásra készülve gyakorolta a dalokat Connorról, és sms-ezett Tim Reeddel. Hajnali három volt már, mire lekapcsolta a villanyt, és végre elaludt.

Kinyílt az ajtó. Connor bedugta a fejét.

– Bryan Smythe van itt. Nem viccelek, Bailey. Ezt látnod kell!

Bryan Smythe? Bailey felült. Néhány másodpercen belül a teste is reagált. Kiugrott az ágyból, és a fürdőszobába szaladt.

– Mi a csoda?! – A válla fölött az öccsére pillantott. – Mit keres itt?

– Azt a saját szemeddel kell látnod! – vigyorgott rá Connor.

– Ahh! Nem mehetek le ilyen állapotban! – Beletúrt a hajába, és hideg vizet fröcskölt az arcára. A tükör azt mutatta, hogy még félig alszik.

– Mindegy! – sürgette Connor. – Lent vár. Gyere már!

Bailey berohant a gardróbba, és miközben arcáról még csöpögött a víz, lekapta magáról a pizsamának használt pólót és flanel leggingst, majd felkapta az első keze ügyébe eső farmert és pulóvert. Amióta szakított Tanner Williamsszel, a társasági élete két szélsőség között ingadozott. Előfordult, hogy öt egymást követő napon úgy jött haza, hogy egyetlen telefonhívása vagy üzenete sem érkezett.

Az ilyen napokon a náluk lakó utolsóéves futballjátékos, Cody Coleman megpaskolta a vállát, és úgy mosolygott rá, mintha kisgyerek lenne.

– Ne aggódj, Bailey! Egyszer még sorba fognak állni az ajtó előtt!

A Cody iránti vonzalma jócskán kihűlt, amióta a fiú hozzájuk költözött. Cody néhány hetente váltogatta a barát nőit, és úgy bánt Baileyvel, mintha nem tizenhat, hanem tizenhárom éves lenne. Bailey néha alig várta a jövő évet, amikor Cody elmegy egyetemre, és többé nem kell vele foglalkozniuk.

Gyorsan összefogta a haját, és kisietett a hálószobájából Connor nyomában. Fejében egymást kergették a Timmel előző este váltott üzenetek. *Szoktál néha a jövőre gondolni, Bailey?... Hogy vajon hogyan alakulnak majd a dolgok?* Bailey rövidre fogta a válaszait. Tim Reed ritkán volt ilyen merengő hangulatban, és Bailey tudni akarta, mi jár a fejében. Néhány üzenet után azt írta neki: *Menjünk el a parkba pénteken, dumáljunk egy jót!*

Akkor ez most mi Bryannel? Befordult a sarkon, és elindult az ajtó felé. Jó, néhány hónappal ezelőtt érdeklődést mutatott iránta a srác. De már jó ideje nem jött képbe. A színjátszó körben azt beszéltek, hogy a saját iskolájából jár valakivel. De akkor mit keres itt ma reggel?

Odaért az előszobába, és a bejárati ajtó előtt megpillantotta Bryant. Hatalmas rózsacsokor volt a kezében piros, sárga és fehér rózsákkal. A csokor közepébe szúrva kis kártya.

Bailey levegő után kapkodott. Pillantása a virágról Bryanre vándorolt.

– Mi... mi folyik itt?

A fiú vállat vont.

– Végre volt egy szabad reggelem. – Közelebb lépett, és átnyújtotta a csokrot. Közben elmosolyodott. – Lehet, hogy nem hívlak fel mindennap, Bailey. De szoktam rád gondolni. – Szünetet tartott, aztán az ajtó felé lépett. – Csak akartam, hogy tudd.

Bailey nem tudta, mit lépjen erre.

– Csak úgy? – Arcát a szirmokba temette, és beszippantotta a virágillatot. – Rózsát hoztál nekem csak úgy?

A fiú szeme előbb válaszolt, mint a szája. Olyan magabiztosságot és eltökéltséget látott a tekintetében Bailey, amely csak neki szólt.

– Te elegendő ok vagy. – Még egyszer rámosolygott, aztán búcsút intett. – Szia, Bailey! Majd találkozunk!

Mielőtt Bailey megölelhette volna, köszönetet mondhatott volna, vagy bármi más információt kiszedhetett volna belőle, a srác megfordult, és végigfutott a járdán.

Bailey odament az ajtóhoz, kilépett, és hangosan, hogy a fiú biztosan meghallja, utána szólt:

– Kösz, Bryan! Nagyon szépek!

Bryan intett, és úgy mosolygott rá, mint aki élvezi, hogy ilyen rejtélyes, váratlan és teljességgel romantikus. Bailey még levegőt sem tudott venni rendesen, ő már beült az autójába, és kihajtott a bejáróról. Mi járhat a fejében? És miért ma reggel? Elővette a kártyát, és kinyitotta.

Fehér, mert mindig kincsnek fogom tekinteni az ártatlanságodat; sárga, mert előbb barátok voltunk... és piros azért, ami, remélem, ránk vár.

Mindig:

Bryan

Bailey nyakán és hátán végigfutott a hideg.

– Hű, Bryan! – suttogta, és megint beleszagolt a csokorba. – Lehetnél még ennél bámulatosabb?

Elindult befelé, még mindig próbálta kiokoskodni, mi történt, amikor a ház bal oldaláról, messziről meghallotta anyja sikoltását.

– Anya! – Bailey letette a csokrot, és a hang irányába rohant. Közben hallotta, hogy apja és a fiúk is szaladnak utána.

Egyszerre értek a vendégszoba ajtaja elé. Bailey a szája elé kapta a kezét. Anyja a padlón térdelt, tágra nyílt szemében rémület ült.

– Hívjátok a 911-et! Gyorsan! Alig lélegzik!

Connor tettekre lendült, elszaladt az anyja mellett, és felkapta a telefont.

Apja besietett a szobába, ő is letérdelt.

– Pulzusa van?

– Gyenge.

Apja úgy nézett ki, mint aki mindjárt sírva fakad. Közelebb hajolt.

– Hogy tehet?

– Imádkozz, Jim! – Anyja arcán csorogtak a könnyek. Felnézett a gyerekekre. – Imádkozzatok!

Bailey kérdezni akart valamit, de nem jött ki hang a torkán. Dermedten állt a küszöbön.

Cody Coleman a hátán feküdt, arca és karja hamuszürke volt. Az egész szobát megtöltötte valami fanyar illat. Bailey-nek először sejtelt sem volt, mi történhetett, de aztán megpillantott egy italos üveget Cody mellett.

Az üveg az oldalán feküdt, és amennyire Bailey meg tudta ítélni, már nem volt tele.

Teljesen üres volt.